

Cato Pellegrini

Luke 2: Dag Ove Johansen: "Sluttspill"

Luke 2: Dag Ove Johansen: "Sluttspill"

Cato Pellegrini

Novelle av Dag Ove Johansen

Det hendte seg for uminnelig lang tid tilbake at den Galaksiske Unionen av Demoner, GUD, enstemmig bestemte seg for å kultivere en liten, unnselig planet i et hjørne av universet i galaksen man spøkefullt kalte Melkeveien fordi denne galaksen var forholdsvis ny i kosmisk målestokk og en eller annen av delegatene påsto den lignet på en sprut nysilt melk på en svart, kosmisk vegg.

Planetkonstruktørene sendte så avgårde Kultivatoren, et lite robotfartøy utstyrt med alskens finurligheter for å spre den galaktiske kulturen over den blå og uskyldige Havplaneten.

Kultivatoren tok kloden i sin besittelse og skapte både det ene og andre etter sitt forgodtbefinnende. Mest arbeidet den likevel for å lage et solid grunnlag for noen vesener GUD kalte mennesker, for å skille dem fra de utallige andre merkverdige raser i kosmos.

På den syvende dagen etter galaktisk tidsregning tok Kultivatoren til med genmanipulering av et utvalg aper. Etter en tid syntes den at råproduktet virket lovende og slapp dermed Adam fri og frank og naken, ut i Edens hage, et tilsynelatende velfungerende paradys velsignet med frodig flora og fauna.

Nå var det slik at denne Kultivatoren var en ganske så humoristisk skapning og bestemte seg for å plante en helt forvirrende og fiks ide i skallen på Adam. Den gjorde det på en så utspekulert måte at Adam trodde at tanken var hans egen:

GUD hadde tatt et ribben fra ham og fylt det med kjøtt slik at det ble til en kvinne!

Slik hendte det seg at Eva kom i armene hans. At det var av hans eget kjøtt og blod og minnet om blodskam, syntes ikke å affektare Adam det aller minste.

Det ble i alle tilfelle avkom av dette tilsynelatende lykkelige og nakne forholdet i paradiset.

Han glir like over landskapet og synes det han har gjort er såre godt. Han strekker ut armene og berører plantene og trærne med fingrene, likeså mange av dyrene og fuglene. Hjelmen og drakten stenger ham på en måte ute fra skapelsen, men likevel har han jo alt sammen i hodet. Kultivatorhjernen fungerer helt perfekt, likevel er det på tide å ta seg en liten hvil. Syv dager er mer enn nok...

Men da Kultivatoren våknet etter den velfortjente hvilen, oppdaget den at Evas kvinnelist hadde lurt Adam til å spise av Kunnskapstreet. Den ga dem begge en skjennepreken de sent ville glemme, og jaget dem ut av paradiset. De glemte likevel ikke å formere seg, og slekten hadde potensiale til å bli like tallrik som stjernene i Universum - og det visste Kultivatoren var et uhorvelig stort antall for en klode av Havplanetens klasse.

Det var en underlig, gammel og gråspregt en, kalt Abraham, nærmere hundre år gammel, som ikke fikk de barna han ønsket seg med kvinnen han elsket. Sara var gammel og krokrygget og de månedlige blødningene hadde opphørt for mange årtier siden.

Likevel moret Kultivatoren seg med å påstå at hun var i stand til å få barn.

Da falt Abraham på sitt ansikt og lo, og han sa med seg selv: Skulle en som er hundre år gammel få barn? Og skulle Sara, som er nitti år gammel, føde?

Kultivatoren bestemte seg for å implantere et prøverørsbarn i Saras livmor uten at noen merket det. Abraham måtte bare tørke smilet av munnen og godta at hustruen var gravid.

For spøk sendte Kultivatoren to holografiske budbringere for å fortelle Abraham at han skulle få en sønn.

Med dette innledet Kultivatoren engleperioden i Havplanetens liv.

Han må smile av alt det han foretar seg, men han har aldri trodd at effekten kunne være så realistisk. Det er som å sveve i varmt vann, alt foregår i langsomme bevegelser. Men mulighetene er legio og det er bare å slippe seg mer løs i skapelsesprosessen. Han velger å teste ut Abrahams lojalitet...

Da Abraham skulle til å stikke kniven i sønnen Isak for å ofre ham til GUD, bestemte Kultivatoren seg for å gripe inn med en lynskarp tanke i oldingens skalle. Det stanset heldigvis knivbladet like ved strupen.

Kultivatoren innså at disse menneskene hadde muligheter til å kunne bli fullverdige medlemmer av det kosmiske fellesskapet.

De galaktiske timene svant hen, og livet på Havplaneten ble mer og mer avansert. Det handlet om Sodom og Gomorra, om Josef i Egypt og faraos kamp mot hungersnøden, Moses og ørkenvandringen, egypterne som druknet i Rødehavet, store slag med hundretusener av døde på begge sider, vold, hor, sult, nød, pest, gresshopper, alt sammen ble sendt ned som GUDs straffedom gjennom Kultivatoren.

Det var nemlig et spørsmål om å innprente i menneskene at de var onde fra fødselen av for dermed å oppnå målsettingen for kultivering av Havplaneten: å gjøre den til den mest velfungerende kloden i Imperium Universum.

Det er sterke syns- og lydinntrykk, han er i stand til å se i alle himmelretninger, hjelmen er ikke på noen måte til hinder for å skue inn i fremtiden. Men det er viktig å forhindre at uønskete tilstander oppstår på kloden han er i ferd med å kultivere. Det er på ingen måte snakk om å tillate at edle og gode handlinger får utvikle seg fritt og uhemmet der nede...

Etter lang tid, nesten et par dager etter galakseuret, mente Kultivatoren at den hadde klart å tvinge menneskene til å lyde GUD mer enn noe menneske. Men enkelte av disse menneskekrypene hadde utviklet en slags egenvilje og filosoferte over meningen med livet helt på fritt grunnlag. Dette måtte for all del stanses - det selvstendige, ansvarsbevisste menneske var en genetisk feil i det kosmiske programmet, en merkverdighet, en uønsket mutant.

Da Kultivatoren endelig hadde dempet disse uheldige tendensene til frihet, likhet og brorskap, bestemte den seg for å teste menneskene for å finne ut om deres tro på GUDs plan fremdeles var intakt.

Det skjedde i de dager at det utgikk et bud fra keiser Augustus at all verden skulle innskrives i manntall.

Kultivatoren hadde lenge vandret som en ildsøyle gjennom landet. Nå hentet den fram de gamle kunstene og plukket tilfeldig ut en ung kvinne kalt Maria for å gi henne en sønn gjennom

prøverørsmetoden. Det lyktes overordentlig, og alle i hennes familie trodde hun var blitt svanger ved den hellige ånd. Selv Josef, ektemannen, gikk fem på, for Kultivatoren hadde varslet ham med en holografisk engel og en lynklar tanke i skallen.

Han føler at han må slippe seg helt løs i det siste eksperimentet. Det er ingen andre muligheter tilbake. Valget er tatt, ingen kan omgjøre det. Han er helt alene nå. Likevel kjenner han spenningen øke. Hjertet hamrer i brystet, blodet pumper torden i ørene...

Maria fødte sønnen i en stall. Kultivatoren svedde som en lysende stjerne over Betlehem for å varsle folket om underet. Mange kom for å se ham, men egentlig var han ikke annerledes enn andre småbarn i denne alderen.

Som tolvåring stakk han av fra foreldrene sine. Etter førti dager og førti netter ute i ørkenen som voksen, plantet Kultivatoren en forvirrende tanke i mannens hjerne:

Du er GUDs sønn.

Han tok det egentlig ganske pent.

Men folk ble temmelig overrasket, og mange hevdet at det ikke kunne komme noe godt fra Nasaret.

Selv om han gjorde en rekke mirakler og i det hele tatt oppførte seg som et godt menneske, førte det likevel til at de korsfestet ham og lot ham dø som en forbryter.

Kultivatoren så på sin side at det den hadde gjort var såre godt. Alt gikk etter kultiveringsplanen som var plantet i robothjernen hans fra sentralt hold i Galaksenes Union av Demoner.

Selv om han vet hvordan verden vil komme til å utvikle seg, føles det likevel spennende å være nær det han har satt igang. Selv om hjelmen klemmer og drakten etterhvert føles trang og klam, ønsker han å fortsette kultiveringen. Det finnes ikke noe bedre liv enn dette! Hvorfor kan han ikke slippe å vende tilbake til virkeligheten? Dette er jo mer virkelig enn virkeligheten selv!

Kultivatoren fulgte menneskenes utvikling gjennom lang tid, og det handlet både om inkvisisjon, verdenskriger, folkemord, gasskammere, hungersnød, død og fordervelse i en uendelig kjede av ondskap.

Kultivatoren syntes alt var såre godt.

Den Galaksiske Unionen av Demoner, allment kjent som GUD, hadde sitt årtusenlige møte for å evaluere forholdene på Havplaneten etter rapportene fra Kultivatoren. Det var jo for såvidt et godt tegn at den hadde sendt menneskene advarsler i form av drømmer, visjoner, engler, djevler, syner og lignende, men til tross for denne innsatsen hadde det likevel utviklet seg en spire av godhet i enkeltindivider spredt rundt på de forskjellige steder på kloden.

Det som provoserte den galaksiske unionen mest, var at disse enkeltmenneskene på brautende og frimodig vis påsto at de var alle andre skapninger overlegne, og derfor hadde frihet til å gjøre hva de ville uten at det fikk konsekvenser.

Planetkonstruktøren, som hadde ansvaret for overvåkingen av den blå planeten og Kultivatorens innsats, la fram en meget omfattende rapport ved hjelp av holografiske videogram-krystaller som helt entydig viste den fremmøtte delegasjonen at menneskene ga et godt lysår i å legge seg i tømmene for å få virkelig skikk på Havplaneten.

Han får en vemmelig følelse av å være under oppsikt, under kontroll, som om han ikke er i stand til å utføre selv de enkleste oppgavene i skapelsesprosessen. Helt fra første øyeblikk har han hatt en bestemt oppfatning av at dette er hans ansvar. Ingen ville kunne kritisere arbeidet, fordi en Kultivator på en måte var GUDs forlengede arm. Nå forstår han at kritikken er massiv. Kultivering syns å ha falt uheldig ut...

- Vi har sendt romfartøyer, flygende tallerkener, UFOer, holografiske reisende og så videre med henstillinger, anmodninger, påbud og advarsler i det uendelige uten at menneskekrypene tar det alvorlig, sa Planetkonstruktøren med opphisset stemme.

Det gikk et sus av forundring, oppgitthet, frustrasjon, irritasjon og forbannelser gjennom den intergalaksiske forsamlingen av demoner.

- Er det ingen formildende omstendigheter? spurte en av møtelederne.

Kultivatoren føler hjelmen og drakten som et hylster, en fangedrakt. Han har gitt av alt det han eide av krefter og innsatsvilje, likevel synes alt forgjeves. Det er mektige krefter han kjemper imot. Han blir en liten, ubetydelig brikke i det kosmiske spillet.

- Formildende omstendigheter? fortsatte Planetkonstruktøren. - Jovisst, men det er etter min mening ikke tilstrekkelig til at de skal kunne slippe unna den endelige straffen. Hør her, fakta taler for seg selv: Menneskene har hittil bare hatt to verdenskriger, kun to atombomber er benyttet mot mennesker i krig. Ellers prøvekjører de moderne kjernevåpen i altfor liten skala, likeså er kjernekraftverkene blitt for driftsikre. Det tok dessuten altfor lang tid før det første av dem eksploderte - og det var i Russland, langt unna de tettest befolkede områdene. De etniske opprørene foregår også i altfor liten målestokk.

- Men er det ikke så at de også har utryddet både prairieindianerne og regnskogsindianerne gjennom en 500 års aksjon som startet med denne oppdageren Columbus?

Det var en av de andre møtelederne som skjøt inn med nok en formildende omstendighet, uten at det syntes å påvirke Planetkonstruktøren det aller minste.

- Det blir liksom for puslete, sa han, - for alle vet jo at 500 år for menneskene bare er en ...

- ... halv dag for GUD, avsluttet en tredje av lederne i høringspanelet.

- Ganske riktig, sa Planetkonstruktøren. - Videre kan jeg for egen regning tilføye at de nå for alvor legger dyrkingsjorden brakk for å forhindre overproduksjon av matvarer, mens to tredeler av klodens innbyggere holder på å sulte i hjel ...

- Men er ikke dette tilstrekkelig for å opprettholde en sivilisasjon på Havplaneten en tid fremover? Kan vi ikke snakke om en prøveperiode på - ja, la oss si omkring 50 år, mennesketid, - det er jo bare snakk om et par usle timer for oss? spurte en av møtelederne som ikke var villig til å gi seg uten sverdslag.

Er det egentlig noen av disse møtedelegatene som har den minste peiling på hva det vil si å kultivere en klode? Det er lett å snakke om det, men å utføre det i praksis? Hvorfor skal disse galaksiske kontor-romrottene dømme meg inn i Universums mørkeste avkroker fordi de ikke har tålmodighet til å vente?

- Ja, hva mener forsamlingen? spurte ansvarlig Planetkonstruktør og betraktet forsamlingen gjennom smale, gule øyne. - Er det verdt å gi Havplaneten en utsettelse og Kultivatoren en ny

sjanse?

- Mener den ærede rapportør at tiden er inne for en avstemming?

- Ja.

- Er det noen av delegatene på denne 103. Intergalaktiske Kongressen for Vurdering av Kosmisk Kultivering som har et eller annet de vil tilføye før vi går til avstemming?

En av representantene fra en helt annen avkrok av Melkeveien reiste seg og kremtet.

- Jeg sitter inne med helt ferske meldinger fra Kultivatoren om at menneskene nå er i ferd med å tyne ut ozonlaget i slik omfattende skala at kreft vil få et forsterket nakketak på klodens høyerestående liv ...

- Det er ikke tilstrekkelig for en utsettelse etter min mening, sa Planetkonstruktøren.

- Da går vi til avstemming. De som er enig i at Havplaneten og Kultivatoren skal tas ut av sirkulasjon, trykker på avstemmingsknappen nå. Her stemmes!

Frykten eter seg inn i hjernen. Hjelmen klemmer over pannen, stanser blodstrømmen til vitale deler, svetten siler iskald nedover ryggen. Kultivatoren kjenner dødsangsten, den tettsittende drakten fylles av urin. Det er vanskelig å puste.

Han ønsker sterkt å advare dem - men kreftene strekker ikke til. De er helt overlatt til sin egen skjebne - mens hans egen langsomt tikker mot slutten...

Astronomene på Havplaneten i det vesle solsystemet som svedde gjennom kosmos omkring 30 000 lysår fra Melkeveiens sentrum, gjorde seg klar til århundrets solformørkelse. En hel verden på den nordlige halvkulen ventet spent på at planeten skulle komme inn i måneskyggen og slik gjøre naturen taus for noen minutter.

I tidligere tider hadde herskerne et eget grep på slike solformørkelser. Ved hjelp av stjernekyndig presteskap, kunne de holde folket i age ved å vise dem at de også hadde makt til å temme solen.

Men i den moderne tidsalder sto et utall tv-selskaper klare til å bringe dette naturfenomenet via satellitter til en hel verden av nysgjerrige mennesker.

Fem minutter og seksten sekunder skulle formørkelsen vare.

Etter ti minutter og tjuefem sekunder var den enda ikke over.

Da to timer hadde gått, begynte folk å ane uråd.

Mørkets favntak ga seg ikke, og panikkslagne mennesker løp nærmest i blinde inn i en evig natt.

Deretter kom den evige kulden.

Han ligger på rygg i den tettsittende drakten med hjelmvisiret gjenlukket. Kroppen er lammet, han vet at straffen for ikke å ha maktet oppgaven er endelig. Kreftene sviner langsomt hen, hjertet føles som en døende sommerfugl i brystet. Likevel hører han dem komme inn på soverommet, ser ansiktene stirre skremt ned gjennom hjelmvisiret, men han er ikke i stand til å gi livstegn fra seg, for det nærmer seg ubønnhørlig slutten. Tiden som Kultivator er definitivt over. Det er bare mørket og kulden som venter - evig mørke - evig kulde ... han kom aldri til å bli et fullverdig medlem av

* * *

- Fredrik, skrek hun hysterisk til ektemannen. - Hva slags spill var det egentlig du kjøpte som julegave til Robert?

Fredrik rev og slet i Virtual Reality-drakten som hadde kostet en formue, den dyreste julegaven han hadde kjøpt - noensinne. Drakten og hjelmskjermen skapte en helt utrolig realistisk dataspill-opplevelse. Nå lå sønnen hans livløs og kald med frosne øyne bak det gjennomsiktige hjelmvisiret.

- Et helt vanlig simuleringsspill, Emma, et som databutikken anbefalte på det varmeste - mange hadde kjøpt det før og ...

Stemmen sprakk. Fredrik følte seg nummen og hjelpeløs. Det var like før gråten tok ham også.

Emma hugg tak i tomesken og holdt den opp i ansiktet på ektemannen.

- Er dette et vanlig spill, sier du? "KULTIVATOR - prøv å bli medlem av den Galaksiske Union av Demoner - et dataspill uten grenser"! Hvordan kunne du finne på noe slik!?

Emma falt gråtende over den livløse sønnen. Fredrik visnet som en rotløs plante.

- Dette kommer til å bli den siste julaften i livet mitt! hulket hun.

Hun fikk rett.

Først gikk lyset.

Deretter åt nattekulden seg raskt inn gjennom veggene - den hentet kraften helt ute fra verdensrommets mørkeste avkroker.

Møtedelegatene i Universums dyp var på vei hjem for å feire sin egen form for julehøytid. Kloden som var tatt ut av sirkulasjon var allerede glemt.